

ABSTRAKT

Tato bakalářská práce se zabývá skupinou doktorandů první generace a jejich sociální oporu při cestě studiem. Cílem práce bylo pochopit zkušenosti studentů první generace při studiu doktorských programů a prožívání sociální opory během studia, možnou proměnu jejich blízkých vztahů s okolím vzhledem ke studiu a popsat jejich pocity sounáležitosti k jejich instituci a sociálním skupinám. Teoretická část se věnuje východiskům sociální opory, sociální identity a sounáležitosti s ohledem na skupinu studujících první generace, doktorandů všeobecně a doktorandů první generace. Výzkumný soubor tvořilo 6 doktorandů první generace, studujících prezenčně doktorský program v oblasti humanitně-sociálních věd. Sběr dat byl proveden polostrukturovanými rozhovory, které byly následně zpracovány pomocí reflexivní tematické analýzy. Výsledky ukazují, že respondenti byli již během pregraduálního studia cílevědomí jedinci, kteří v případě nedostupné studijní opory od rodiny dokázali využít jiné zdroje opory. Od rodiny čerpali především emocionální podporu. Někteří nezaznamenali výrazné změny ve vztazích s rodinou, zatímco jiní se potýkali s nepochopením vzhledem k jejich studiu, což ovlivnilo jejich pocit sounáležitosti a komunikaci s rodinou. Necítily silnou sounáležitost se svou institucí kvůli samostatné práci na doktorátu, hledali ji prostřednictvím vztahů s ostatními doktorandy, kdy sdílená identita byla klíčová pro vytváření podpůrných vztahů. Kvalitní vztah se školitelem byl zásadní pro spokojenost respondentů, nedostatečný zájem školitele vedl k pochybnostem a stresu.

KLÍČOVÁ SLOVA

studenti první generace, doktorandi, studenti, sociální opora, sounáležitost